

עֲזָרֵי מַעַם הַשָּׁמַיִם עוֹשֵׂה שְׁמַיִם וָאָרֶץ

סֵפֶר הַזֵּהָר

שִׁחְבֵּר הַתֵּנָא הָאֱלֹקִי רַבָּן שְׁמַעוֹן בֶּר יוֹחָאִי זִיע"א
וּבּוֹ: "סֵפֶר הַזֵּהָר", "זֵהָר חֻדְשׁ", "תְּקוּנֵי הַזֵּהָר"

מְנַקֵּד

פְּרֻשֵׁת וִירָא

מִבְּאֵר בְּלִשׁוֹן הַקֹּדֶשׁ עִם פְּרוּשׁ קַל וְנֶחְמָד לְמַעַן יְרוּץ הַלּוֹמֵד בּוֹ

מחולק ל- תתק"ס (960) קונטרסים
ל"ב כרכים של לי חלקים

כרך ד' - חלק ד'

קונטרס 94

מופץ ללא מטרת רווח כלל - לקירוב הגאולה ברחמים

בְּסִפְרָא דְּאִי יִפְקֹדוּ בֵּית מִן גְּלִיתָא בְּרַחֲמֵי

יחד שבטי ישראל לסיים כל ספר הזוהר בדקות ספורות
"קודשא בריך הוא אורייתא וישראל חד הוא"

יוצא לאור על ידי "מפעל הזהר העולמי"

אָדָר א' תשע"א לפ"ק - בעיה"ק בית שמש תובב"א

גדולי ישראל והזוהר

אגרות רמח"ל - אגרת ט"ו (רמח"ל לרבי"ו)

אמנם, לירך נפש כ"ת אשר יקרה פאר, מכנה אני גלות לו מסתרי אלקים. פאשר הרשיתי ונאשר יוכל הסמכת שאת. ורואה ויבין עיניי שכלו היקר והעורר עמך הדברים, אשר תקום מחשבות ה'.

השתלשלות החקמה אחרי החרבו פאשר פתוח לרוחה היה פתח ההשפעה בריות בית המקדש קים, פו נקטם בזמן חרבנו. ולקח הסי'א כח כח אשר לקחה על פי חטאי אבותי אשר חטאו. ומאונה השעה - וגלוי דברים נתגלו למעלה, לפי הפדננות הבריות להסמו. וכל מי פאר חדש הוא, ולפי טבע הפאור הוא, ולפי הפגם הנקטם בו, ולפי החסוק הפרטי הבריון לו, פך נמשכו דברים לפשה בעולם הזה, וכשה חסוקים נתקנו לישאל בזמן גלותם, הלא הפה חסון הפשה, תסון הנפלא, תסון הפדנשים, שכלם הם חסוקים פרטים, כלם צריכים איש בזמן דוקא, ונם נששים בזמן שבו הגישה לקאודי פדננה אחת, ששה תלמי החסוקו הוואו ליתקו.

עבר תסוקו על ידי החרב אך תסון הזכר הוא ועוקה על כלם. ונהה סודו הוא הפנימי עצמי, כי כל הפשט בחצינוניות הוא, ונאשר כל ההנהגה עקרו בכנימויות - על פו עשר חסוקים הוא הזכר, ויתר בכרסו באיך הדבר, כי הזכר הוא דוקא כפי הטפה היוצאת מן הוודו, ועל פו נקראו זכר תרביעי, ונכר נודע, שכל ההנהגה על ידי הוואו היא, ונלה ונללות בהפשעת הטפה, ונהה פשקוהה זכות, שהטפה הזאת פועל בחינתה עד לפשה בעולם השפל - הנה כל הדברים יהיו מתמקנים על ידה תסון גדול, כי פה גיעה הפל לכל הבריון, ונהה זכה רש"י להיות הכלי האמצעי להקטין תסון זה, ונשה הזכר.

אכל אקפת שלא ינא אלא חלק אקד אור מאונה הבחינה, וזה לערך פה שיתקו ישראלי וכל העולם בזמן הגלות, כי החסוק האמיתי הוא שיתקו עניו זה קום תמיד, שלא יפסק, כי כו ההשפעה תצא תדשה, כסוד "תדשים לבקרים" כי זה סוד חסון הבא בזכות משה, שהוא כללות הסי הששים רבוא, ומשיר השפעת הוואו ככח כלם קאקד.

ונהה אחרי הרש"י ע"ה עליו השלום הזכר הסי'א וסיתמה, כי לא היה תסון אלא לשעה, וסוד הענין, כי החסוקים הנצחים לפי ההנהגה שנשלמה במקבילים - זה יעמיד, כי נמשך כח היות הדברים בהקבלתם כראוי, אכל יש פעמים שלפי הפדננה הפתוערתת התגבר הארה העליונה, ומפלי הבנת המתחונים התגבר ותעבר ותעשה הדבר הוואו, ונא לא תעלז הרבה, כי תסתלק אחר כך, אלא שתקונה פך בהגיע פדננות הארות להאיר נראו תסונים אחרים, עד שבא הארי' זכרנו לתמי העולם הבא, ונא האירה הארה מבחינת התגבר הראשונה, שהאירה בזמן הרש"י עליו השלום, ונא נתו לו לפשר דוקא עניו הזכר של רש"י, עניו השלום, ווואו שלמות הארה הראשונה.

ונהה ורואה קבד תורתו, שלא דמתה ההקנה שהקבד לרש"י להבנת הארי', כי לזה הצרך מערה ועל ידי בריחה וקבולותו, וזה הצרך פרישות מבחינתו כולותו, ונא אחרים, שעשו פרישות וסגופים וחסידיות ותר שנים פשה ששעה הארי' זכרנו העולם הבא, ונא על פי כו לא היו כפואו, ולא קרוב אליו.

אך האמת, כי כמו שיש הרבה קאים להאכל, כי בהרבה פדננות וכולים להאכל, כמו שכתב הארי' עצמו בעניו "נראו ה' כי סך לראות" וליפי הפדננה הגואלת - פך הם סדרי הגואלה, פך הוא בכל הארה, שלפי הפדננה הפאירה - פך היא ההנהגה העיקרית לה, ונהה זמןו הארי' והלאה פדננות גדולים כישאל, ונכסן מצינו ההארה היא שנסמקה באונו הזמן, והלכו הדברים סדור לדור.

ונהה עתה אנוד להדנות כבוד תורתו אקרים אקת, פאשר הדועי ה' אלי על דבנת כבוד תורתו, כי ריאה שבטי ישראל הוא, ונכר זהו ה' היות שמו הוואו חלק עד אפסי ארבי, אך תלמידים מנקהים לא יכינו שעשעוד לפניו, ומאת ה' כל דבר - אם קטן ואם גדול הוא, אך אקרים סמקת שכוו על אדם כנפיו, על פו לא אקרים אלא ראיא פקרים, מה שאני אקשר ואלקם, להראות לכבוד תורתו * עניו שער הפסוקים שמוס' ד. ת.

אמתו של דבר, כי עד כבוד תורתו הגיעה ההארה מהארות הארי' זכרנו לתמי העולם הבא, ובהיות כבוד תורתו משרש קוין, משרש וקואל הנבואה, וכו נשלם תסון ההארה הראשונה - על פו הנה כפועותיו חטאיו הוא נשא, ומכאוביו הוא סבלם, ונכ העברת העקלה נסקרה לו, כי "האי פאו דכפא אדום" וכו, ווואו משרש גבורה אשר ונכתה.

אמנם בהיות כבר שלם החסוק הראשון - על פו לא היה ערך לתלמידים אחרים, כי איז ערך לאותה ההארה להתפשט עדו.

רמח"ל - הארה חדשה עניו הארת הזכר ועתה ברצות ה' הויתבי לעפו רצה לגלות עוד אורה חדשה מבחינת הזכר גם כו, שהוא מהארת הטפה כ"ל, ווואו פחסדו כחר כו, ומה אמר קרה, אם על ה' הנכתה ידעו לא וקמת, שרק חסד ה' עשה זאת, ולא כנכתה, אך האמת הוא, כי שנים שקדתי על עניו החיודים לחד יחודים, כמעט ככל רביע עשה יחוד אקד, פאשר אני מסתמ' דם עתה תודה לא-ל, ונש רצויתו לעמד בפדננה, אך תעניתי ונש חסד הרבה, כי וקעט זאת היתה לי - המקדת יחודים, ושרש הכל - אגרת הפדננה אשר שלטה בזמן הוואו, ולפי חסדו הוואו לכלי פאשר חסין.

גלוי הפניד לרמח"ל אך הצעת הפשעה פקצור, ביום ראש חדש סיון התס"ו***, בהיותי מחד יחוד אקד, נרדמתי ובקמתי פשמעתי קול אומרי, ונלגא חסנא רזין טמירין דמלפא כח כדשא, וקעט עקדתו מרעיד, ונאמר נתמקתי, והקול לא פסק, ונאמר סוד מה שאמר.

ביום ח' בשעה התיא השתדלתי להיות לבדי פחד, ונתר קבד הוואו

** ראה הגילויים של המניד שכתבו כאותו יום ואורתי רמח"ל ע"י דוד-טו: כתיא יום ד' ר"ח סיון ה' תת"ז: ונלגאה וחתנו רזין טמירין דמלפא כח כדשא, זכאו אונו עמא דכתיא חכ לאונבא לה, תד"ו: "וכו יסדה ה' לחננים ולכו ירום לרחמכם" (שבת טו, ד), וזאת טיבו לא תאמרש ישראל לתנא עד דארתו מינה כלו עמין וליכא בביב, "חכה לתננים", וחה ודא, ועל כר לפה, בניו דמאתר עלאה דעלאון וכן לאונבא לה, ולרחמי עליה, וכו, "וכן ירום לרחמכם", ירום" - ליעלא "... עינים של הגילויים הנ"ל היה הגאולה ותרין משחין.

ונאמר סוד אחר, עד שאמר פך ביום אקד גלה לי שהוא מניד שלוח מן השמים***, ומסר לי יחודים פרטים לבנו ככל יום, ונא יבא, ואני לא רואה אותו, אלא שומע קולו מדבר מתוך פי, ונאמר כך נתו לי רשות לשאל גם כו, ונאמר כך כשמעל חדשים נתו לי כו, ונאמר כך פרטים לעשות ככל יום, כד' פי, ונאמר כך בא אלתי, ונאמר סודות מה שאמר, ווואו אפר שעתה יבוא מטיט שראו אקד, וכבואו ידעתי שהוא הוא, מפני דבוי אלתי שאמר לי, ונאצי והלאה הפרטים, כל אחד כפי עצמנו, ועם יום נשמות מתגלות, שאני יודע שפסם, וכבתהי החדושים אשר אקרים, אקבכ היום האקד אתי, וכל הדברים האלה נכפלי על פני אני עושה, ורואה את הנשמות האלה הקדושות, כמתוך חלום פמש בצורת אדם.

ובאמת וכאמנה אני אומר, שעדיו לא הצעתי עד חמציית השנת הארי' זכרנו לתמי העולם הבא, רק שהוא לא הרשה לכתב, ואני צויתי לכתב, ואני גלה לי, וזה לא-ל, מפניד בכנימויות החכמה דברים ונלגאים, אשר לא נודעו מפרהי, כי דבוי הארי' זכרנו לתמי, ובפרט עניו השתדלתי, ונא אקד הסי'א יעבר דתוך שעה***.

כללות החכמה: שלשה דברים וכללות הענין ג' דברים הם כללות החכמה: פרטיות ההנהגה, וירידת האור בהדננות כחו, ונרדבות הפאורות, כי כל הוצאת מה שאנו מקיינים - לא מראות ערך הפשות, אלא ערך האכילות וההנהגה הפך מעניני הנשמייות, כי כל החכמה היא רק סדרי ההנהגה לפי מצינו החדי' וכבר כל הדברים האלה ירואה קבד תורתו בכללים ונאשר שחמתי למיני ונכר כמחור'ר חמנו רי"ו, כל אלה הדברים דחקתי ונכתתי להסיק רצונו כבוד תורתו, ומאשר יחסו הדברים-אין לי רשות לדבר ככלי, כי חתומים וחתומים.

*** עניו המניד שהתלה לרמח"ל הוא: שמעיא"ל, ראה אגרות טו, ראה ברך החדי"א קונטרסים שמעות, אור הננוע ע"י קח. **** עניו קליח"ח פ"ח, ע"מ כו, ע"י ר"כ אגרת מ"ו של רי"ו אורגס, ראה ברך אגרת ג'.

הקדמה לזוהר תתק"ס חלקים - מבצע "יחד כל ישראל"

ישראל הקדושים והטהורים ה'מה כלולים כל ששים רבוא נשמות בתוך ספר הזוה"ק, בדפנת רבינו הקדוש הרמח"ל זי"ע באגרותיו. ולכן כל אחד יטמין עצמו בספר הזוהר הק' במיוחד בדורנו דרא בתראה ודור אחרון. ובזהר (זהר חלק ג') דף קנ"ג: ברעיא מהימנא כתב דהוא "תיבת נח" שמציל מפני המבול הנורא. ולזה תקן הרמח"ל זי"ע דיקבצו את כל ישראל ללמוד זוה"ק ובזה יתבטלו כל הגזרות – ויצמחו הישועות בצמיחת קרן דוד במהרה. (ועין בספר זכותא דרשב"י).

כתב בשדי חמד (מערכת מ' סוף בלל קצ"ח) וז"ל: מצוה שעושים אותה הרבה בני אדם בשתפות, כל אחד נוטל שכר פאילו עשאה פולה לבדו, ומטעם זה נוהגים כל בית ישראל לעשות חבורת ש"ס ומחלקים הש"ס בין כמה בני אדם, שכל אחד לוקח מסכת אחת, ועושים סיום פעם אחת בשנה, וכן חבורות שחלקו ביניהם ללמוד סדר משניות, ושורת הדין נותנת שיטול כל אחד ואחד שכר פאילו למד הש"ס פולו, עכ"ל. – שמחת סיום ספר הזהר: הרבי רבי ברוך נכד הבעל שם טוב זיע"א, נהג בכל שנה ושנה ביום ל"ג בעומר לעשות סיום ספרי הזהר הקדוש, ואחר הסיום לקח הספר הזהר בידי קדשו ורקד כמה שעות, ואחרי רקודין דקדשה משמחת היום ומשמחת התורה נשק בפי קדשו את ספר הזהר ואמר בזה הלשון, "איך קען דיה, און דו קענסט מיר" [פירוש: אני מפיר אותך, ואתה מפיר אותי]. (טעמי המנהגים).

קריאת גדולי ירושלים בשנת תרפ"א: מעלת למוד הזהר הקדוש אשר הוא מבטל כל מיני פרעניות וגזרות קשות ורעות ומותנא וחרבא ובזה מעלמא... לשקד על למוד הזהר לגמר בארץ ובחוצה לארץ אלף סיומים... וברור כי גם אנשי חוץ לארץ יעלה הלמוד שלהם עם אנשי עיר הקדש במסלת בית קדש הקדשים בסוד כל ישראל ערבים זה בזה, ונכנס לשנה חדשה שנת גאלה וישועה ברחמים על עמו ישראל ועל כל העולם כלו... סיום זהר לעלוי מזל עם ישראל ולבטל כל הצרים אותם עליונים ותחתונים, ויפר עצת אויבינו ויקלקל מחשבותם ולא תעשינה ידיהם תושינה, וישראל ישכן לבטח ונראה בנחמת ציון, ובמהרה יתקיים "וקראתם דרור בארץ אבי"ר.

הלומדים בחבורה – כל אחד כמה דקות ומשתתפים ומתאחדים ברצונם, עולה להם לפולם שלמדו כל הזוה"ק, וכך נוכל בשבע דקות לעשות סיומי זוהר לאלפים, ויתקיים בנו דברי הנביא ישעיה (פרק ס' כ"ב) "הקטן יהיה לאלף" שאפילו בדורנו הנמוך – יוכל להחשב לשר האלף, שסים כל הזוה"ק, ובפלא יועץ (ערך רבים) כתב: וכמה מעלות טובות לתורה דרבים ותפלה דרבים וכל מצוה הנעשית ברבים, הנה כי פן ראוי לכל אדם להתחבר עם יראי ה' וחושבי שמו ולקיים מאמר דוד המלך ע"ה (תהילים קי"ט ס"ג) "חבר אני לכל אשר יראוך". עכ"ל.

על סיום "כל ספר הזהר" בגירסא מצינו מנהג ישראל לעשות אז סעדת מצוה ולפטר בכורים מתענית בערב פסח. (ספר דרך ארץ מנהגי יהודי ארם צובה חלק א' עמוד כ"ז). (ועין בשו"ת פרחי פהונה חלק אר"ח סי' ג')... וממילא כל שכן בלמוד הזוהר

עלינו לשמוח בסיום למודו, שזכות לימוד הזוהר הוא הדבר היחיד להוציאנו מעבדות לחרות כנזכר בזוהר הקדוש, ועוד שהזוהר מלא על גדותיו ממשניות, ובכלל מסכתות נחשב, וזה הוא בכלל סעודת מצוה, עת"ד.

ובספר תולדות קול יהודה (אות ל"ג) איתא עובדא: דפעם אחת ביומי דאב קודם הצום עשה סעודת סיום ואכלו בשר, ושאלו אותו על מה עשה סיום, והשיב כי סים את הספר הקדוש עשרה מאמרות להרמ"ע מפאנו ז"ל, וכן במנהגיו (שם אות קכ"ט), פעם אחת במוצאי תשעה באב אכל בשר, ואמר שיש לו סיום על ספר פרי עץ חיים (להאר"י הקדוש), ע"כ. ובספר סוד ה' מבאר: ועל פי דברי הפסא מלך והבן איש חי ועודו – מעלת הלמוד בזוה"ק, שהלמוד ממש נתהפך לאיש חדש וטהור, ומתמלא שמחה בכל רגע בלומדו, ובוודאי בסיים כל חלק, כמו ספר התיקונים, זהר על התורה, וזוהר חדש, עלינו לשמוח ולעשות סעודה גדולה על כל חלקי הזוהר ובוודאי על האדרא הקדושה שבלמוד האדרא הקדושה זוכה שהרשב"י בכבודו ובעצמו בא מעטר כמלך ויושב ומקשיב בקולו בשלומד האדרא.

כתב המקבל הקדוש רבי אברהם אזולאי זי"ע א זקנו של החיד"א בשם המקבל הרב אברהם גלאנטי זי"ע, בספרו "אור החמה" על ה"אדרא דמשפנא" (שבפרשת משפטים דף קכ"ג ע"ב), וזה לשון קדשו: אפילו עוד היום אחר שנפטר רשב"י מבינינו, כל זמן שאנו עוסקים בדברי האדרא, "אתער" בא רבי שמעון מעטר כמלך בעטרותיו בראש, ויושב בגון, עכ"ל. האם יש שמחה גדולה מזו, על פן ראוי לעשות סעודת מצוה. ובוודאי כאשר יבקש ויתפלל בזכות הרשב"י תתקבל תפלתו ותעשה בקשתו, ומבאר בכתבי האר"י (שער הפסוקים, שיר השירים): "היושבת בגנים חברים מקשיבים לקולך השמיעני": ראשי תבות ח' בירים מ' קשיבים ל' קולך ה' שמיעני, הוא חמלה, כמו שדרשו בזוהר בפרשת שמות (דף י"ב ע"ב), על פסוק והנה נער בוכה ותחמל עליו וגו', והבן זה, עכ"ל. ובזה שם בארו שהשכינה חומלת כאשר חוזרים בתשובה, שקודם קטרגה מדת הדין על בטול תורה, וכאשר חוזרים בתשובה ומתקנים, מיד חומלת השכינה הקדושה, ונשמעת התפילה ועל דרך דברי האר"י כאשר משתף עצמו עם הציבור בלמודו, אז מעורר את השכינה הקדושה לחמל עליו ולשמע תפלתו ולעשות בקשתו לטובה. ובאור החיים הקדוש כתב דגואל הראשון הוא גואל האחרון כמו שאמרו בזוה"ק מ'ה ש'היה היא – ראשי תבות משה – שיהיה, שהוא הגואל האחרון. (אפשר לרמוז דהרשב"י נשמת משה ובזכותו נגאל), ואין משה רבינו ע"ה מוסר התורה רוצה לגאול עם של בטלנים, עת"ד האור החיים הקדוש זי"ע א. ובזוה"ק קראו למי שלא לומד סודות התורה ולכלל הפחות למוד בקריאה זוה"ק, עם הארץ, ובגללו מתעבב הגאולה רח"ל. על פן פלנו צריכים להתחזק ולהתאחד בלמוד הקדוש הזה. וברוך ה' שזכינו בדרךנו להתחבר כלל ישראל עם "מפעל הזוהר העולמי" העובד ללא לאות ללא מטרות רוח, ולקוח על שכמו משא ועול החובות למען הקים השכינה הקדושה ולשמח לאבינו שבשמים – על פן אחי! כל אחד יכלל בלמוד הנשגב הזה למען פדות השכינה הקדושה ולמען פדות נפשנו ופדות עמו ישראל בקרוב בימינו ברחמים, אכ"ר.

תפלה קדם למוד האוהר הקדוש

רבון העולמים ואדוני האדונים, אב הרחמים והסליחות. מודים אנחנו לפניך יי אלהינו ואלהי אבותינו, בקדשה ובהשתחויה, שקרבתנו לתורתך ולעבודתך עבודת הקדש, ונתת לנו חלק בסודות תורתך הקדושה. מה אנו, מה חיינו, אשר עשית עמנו חסד גדול כזה. על כן אנחנו מפילים תחנונינו לפניך, שתמחול, ותסלח, לכל חטאתינו ועוונותינו, ואל יהיו עוונותינו מבדילים בינינו לבייך. ובכן יהי רצון מלפניך יי אלהינו ואלהי אבותינו, שתכוננו לבבינו ליראתך ואהבתך, ותקשיב אזניך לדברינו אלה, ותפתח לבבינו הערל בסודות תורתך, ויהיה למודנו זה נחת רוח לפני כסא כבודך פריח נחוץ. ותאציל עלינו אור מקור נשמתנו בכל פחינתנו, ושיתנוצצו ניצוצות עבדיך הקדושים אשר על ידם גלית דבריך אלה בעולם. וזכותם, וזכות אבותם, וזכות תורתם, ותמימותם, וקדשם, יעמוד לנו לבל נפשל בדברים אלו. ובזכותם תאיר עינינו במה שאנו לומדים. כמאמר נעים זמירות ישראל "גל עיני ואביטה נפלאות מתורתך". יהיו לרצון אמרי פי והגיון לבי לפניך יי צורי וגואלי. כי יי יתן חכמה מפיו דעת ותרונה: (קבלה מהאר"ל)

לשים יחוד קודשא בריה הוא ושכינתיה, בדחילו ורחימו, ורחימו ודחילו, ליחדא שם יוד בן"י בוא"ו בן"י ביהודא שלים, על ידי ההוא טמיר ונעלם בשם כל ישראל לאקמא שכינתא מעפרא, ולעלוי שכינת עויגו אם הבנים שמחה. הריני מקשר עצמי בלימוד הקדוש הזה בנשמת כל התנאים והצדיקים הפתובים בזוהר הקדוש ובראשם התנא האלוני רבי שמעון בר יוחאי ורבי אלעזר בנו. ועל ידי זה תתקיים תפלת דוד המלך עליו השלום (תהלים סא, ד-ה) כי היית מחסה לי מגדל עז מפני אויב. אגורה באהלה עולמים אחסה בסתר כנפיה סלה. ואזפה שבלמודינו זה יהיו שפתותיהם דובבות בקבר, למען שמו באהבה לעשות נחת רוח ליוצרנו ולעשות רצון בוראנו. ובהדין ספרא ספר האוהר, יפקון ישראל מן גלותא ברחמי, יראה אל עבדיך פעלה והדרך על בניהם. ויהי נעם אדני אלהינו עלינו ומעשה ידינו כוננה עלינו ומעשה ידינו כוננהו, ויהי נעם אדני אלהינו עלינו ומעשה ידינו כוננה עלינו ומעשה ידינו כוננהו (תהלים צ, טז-יז). (סוד ה')

[תפלה לרפואות וישועות]

הריני מקבל עלי מצות עשה של ואהבת לרעה פמוה, והריני אוהב כל אחד מבני ישראל כנפשי ומאדי, והריני מזמין את פי ללמוד בספר הזוהר הקדוש לזכות ... כב"פ (וכאן יפרט בקשות) [לרפואת...] [ישועת...] [לבנים...] השם ישלח דברו יחזקהו וירפאהו ברפואת הנפש ורפואת הגוף ברמ"ח אבריו ושם"ה גידיו בתוך שאר חולי ישראל ויארץ ימיו ושנותיו בנעימים] [ויזשיעהו בדבר ישועה ורחמים...] אמן סלה.

והוא יושב פתח האהל. מאן פתח האהל. דא אַתּר דאקרי ברית רזא דמהימנותא. פחום היום. דא רזא דאתדבב ביה אברהם תקפא דסטרא דזמינא דרגא דליה. פתח (ד) צח ע"ב) האהל. רזא דתרעא דצדק פתחא דמהימנותא, דכדין עאל ביה אברהם בההוא רשימא קדישא. פחום היום. דא צדי"ק דרגא דחבורא תדא דעאל ביה מאן דאתגזר ואתרשים ביה רשימא קדישא, דהא אתעבר מערלה ועאל בקיימא דתרין דרגין אלין דאנון רזא דמהימנותא:

והנה שלשה אנשים וגו'. אלין תלת מלאכין שליחין דמתלבשין באוירא ונחתי להאי עלמא (ואתחיו) בחיזו דבר נש. ותלת הוו כגוונא דלעילא, בגין דקשת לא אתחזי אלא כגוונין תלתא חנור וסומק וירוק. והכי הוא ודאי.

ואלין אנון שלשה אנשים תלתא גוונין, גוון חנור, גוון סומק, גוון ירוק. גוון חנור דא מיכאל בגין דאיהו סטרא דזמינא. גוון סומק דא גבריאל סטרא דשמאלא. גוון ירוק דא רפאל, ובהי אנון תלת גוונין דקשת דקשת לא אתחזי אלא עמהון, ובגין כך וירא אליו, גלוי שכינה בתלת גוונין אלין.

וכלהו אצטריכו, חד לאסנא מן המילה ודא רפא"ל מארי דאסוון. וחד לבשרא לשרה על ברא ודא איהו מיכאל בגין דאיהו אתמנא לזמינא וכל טבין וברכאן בידיה אתמסרן מסטרא דזמינא. וחד להפכא לסדום ודא איהו גבריאל דאיהו לשמאלא. ואיהו ממנא על כל דינין דעלמא מסטרא (דדינא) דשמאלא למידן ולמעבד על ידא דמלאך המות דאיהו מארי דקטולא דבי מלכא.

וכלהו עבדו שליחתהון, וכל חד וחד כדקא חזי ליה. מלאך גבריאל"ל בשליחותא לנשמתא קדישא, ומלאך המות

ואת כלם הצטרכו. אחד לרפא את המילה, וזהו רפאל, בעל הרפואות. ואחד לבשר את שרה על הבן, וזהו מיכאל, משום שהיא התמנה לזימן, וכל הטובות והברכות שבידו נמסרו מצד הזימן. ואחד להפך את סדום, וזהו גבריאל שהוא לשמאל, והוא ממנה על כל הדינים של העולם מצד (הדין) השמאל לדון ולעשות על ידי מלאך המות, שהוא בעל ההרג של בית המלך. ובהמלאך גבריאל"ל בשליחות לנשמה הקדושה,

ומלאך המות בשליחותו לנפש של היצר הרע. ועם כל זה הנשמה הקדושה לא יוצאת עד שרואה שכינה.

בשראָה אותם מחברים כאחד, אז ראה שכינה [כמו זה] בגוניה והשתחוה, שכתוב (בראשית א) וישתחו ארצה, כמו אצל יעקב שגאמר (שם מז) וישתחו ישראל על ראש המטה, לשכינה. ולגבי השכינה אמר בשם אדני, ולגבי הצדיק אדון, שהרי אז נקרא אדון כל הארץ כשמוארת מצדיק ומוארת בגוניה, שהרי משום [הרי קודם] זה נשלם למעלה. מכאן שמראה שלמטה מושף המשכה מלמעלה, שהרי הגונים הללו מושכים המשכה מלמעלה מאותם מקורות עליונים. אדני מושף מלמעלה בשלשת הגונים הללו שמתלבש בהם, ובהם נוטלת כל מה שנוטלת מלמעלה. ומשום שהם חבור שלה ותומכים שלה בכל, נאמר שם אדני, שהרי שם זה התגלה לו כלול בסודות עליונים, התגלה לו בגלוי מה שלא היה מקדם לכן כשלא היה מהול. ועד שנמול, לא רצה הקב"ה להוציא ממנו קדוש. כיון שנמול, מיד יצא ממנו הנדע הקדוש.

ורבן התגלגלה עליו שכינה באותן דרגות קדושות. (הניאל יב) והמשפלים זיהרו כזהר הרקיע. זה"ר זוהר שזוהרים בדלקות של זהר. זה"ר שמאיר שמדליק ונוצץ לכמה צדדים.

זה"ר עולה ויורד. זה"ר נוצץ לכל עבר. זה"ר שופע ויוצא. זה"ר שלא פוסק לעולמים. זה"ר שעושה תולדות. זה"ר טמיר ונגוז, התנוצצות של כל הניצוצים וכל הדרגות בו. יוצא וטמיר. נסתר וגלוי. נראה ולא נראה. (הי"ד) ספר זה מעין הבאר, יוצא ביום, נסתר בלילה, משמעשע בחצות הלילה בתולדות שהוציא.

זה"ר שזוהר ומאיר לכל, הכלל של התורה, וזהו שגארה, וכל הגונים נסתרים בו ונקרא בשם

בשליחותיה לנפשא דיצר הרע. ועם כל דא נשמתא קדישא לא נפיק עד דחזי שכינתא.

כד חמא לון מתחברין כחדא כדן חמא שכינתא (דף צט ע"ב) (כגונוא דא) כגונוהא וסגיד דכתיב, (בראשית לג) וישתחו ארצה. כגונוא דייעקב שגאמר (בראשית מז) וישתחו ישראל על ראש המטה לשכינה. ולגבי שכינתא אמר בשמא אדני, ולגבי צדיק אדון. דהא כדן אקרי אדון כל הארץ כד אתנהרא מצדיק ואתנהרא כגונוהא, דהא כגין (דא איהו כגונוא דא כדו) דא אשתלים לעילא.

מהכא, דחזו דלתתא משיב משיכו מלעילא, דהא גונוין אליון משכין משיכא מלעילא מאנון מקורין עלאין. אדניי משכא מלעילא כאליון תלת גונוין דאתלבש בהו, ובהו נטלא כל מה דנטלי מלעילא. וכגין דאנון חבורא דילה וסמכין דילה בכלא אתמר שמא אדניי. דהא שמא דא אתגלי ליה כלייל ברזין עלאין, אתגלי ליה באתגלואי מה דלא הוות מקדמת דנא דלא הוה גזיר. ועד דאתגזר לא כעא קדשא ברין הוא לאפקא מגיה זרעא קדישא, כיון דאתגזר מיד נפק מגיה זרעא קדישא.

וכגין כן אתגלי עליה שכינתא באנון דרגין (דף ק ע"א) קדישין. (הניאל יב) והמשפלים זיהירו כזהר הרקיע. זה"ר זהרא דזהרין בדליקו זהרא. זה"ר דאנהיר דאדליק ונציץ לכמה סטריין.

זה"ר סליק ונחית. זה"ר נציץ לכל עיבר. זה"ר נגיד ונפיק. זה"ר דלא פסיק לעלמין. זה"ר דעביד תולדין. זה"ר טמיר ונגוז, נציצו דכל נציצין ודרגין כלא ביה, נפיק וטמיר. סתים וגלואי. חזי ולא חזי. (הי"ד) ספרא דא מבושא דבירא, נפיק ביממא טמיר כליילא אשמעשא בפלגות ליליא בתולדין דאפיק.

זה"ר דזהיר ואנהיר לכלא, כללא דאורייתא, ודא איהו זה"ר שלא פוסק לעולמים. זה"ר שעושה תולדות. זה"ר טמיר ונגוז, התנוצצות של כל הניצוצים וכל הדרגות בו. יוצא וטמיר. נסתר וגלוי. נראה ולא נראה. (הי"ד) ספר זה מעין הבאר, יוצא ביום, נסתר בלילה, משמעשע בחצות הלילה בתולדות שהוציא. זה"ר שזוהר ומאיר לכל, הכלל של התורה, וזהו שגארה, וכל הגונים נסתרים בו ונקרא בשם

דאתחזי, וְכַל גּוֹנִין סְתִימִין בֵּיהּ, וְאַתְקַרֵי בְשֵׁמָא דַּאדְנִי.
תַּלְתַּת גּוֹנִין אֲתַחְזִי לְתַמָּא, מַהֵיא תַּלְתַּת גּוֹנִין לְעֵילָא, מְאֵלִין
עֲלֵאִין אֲתַמְשֻׁךְ כְּלָא (כ"א לְגַבֵּי זֵהר) (אִינוּן עֲלֵאִין. זֵהר) דְּלָא
אֲתַחְזִי. וְנִצִּיץ בְּתַרְסַר נִצִּיצִין, וְזֵהִירִין דְּנִצִּיצִין מַגִּיחַ. תְּלִיסַר
אֲנוּן בְּרִזָּא דְשֵׁמָא (דף ק ע"ב) קְדִישָׁא וְגו', רִזָּא דַּאִין סוּף
יְהוּה אַקְרִי.

שֶׁל אֲדֹנָי. שְׁלֹשָׁה גּוֹנִים נִרְאִים
לְמִטָּה מְאֹלוּ שְׁלֹשֶׁת הַגּוֹנִים
שֶׁלְמַעֲלָה. מְאֹלוּ הַעֲלִיּוֹנִים הַכֹּל
נִמְשָׁךְ [לְגַבֵּי זֵהר] [אִתְקַם הַעֲלִיּוֹנִים. זֵהר]
שֶׁלֹּא נִרְאָה, וְנוֹצֵץ בְּשָׁנִים עֶשֶׂר
נִצְנוּצִים וְזֵהִירִים שְׂנוּצִצִים מִמֶּנּוּ.
שְׁלֹשָׁה עֶשֶׂר הֵם בְּסוּד הַשֵּׁם
הַקְּדוֹשׁ וְגו', הַסּוּד שֶׁל אֵין סוּף
נִקְרָא יְהוּה.

כַּד אֲתַחְבֵּר זֵהר תַּתְּאָה אֲרַנִּי כִּזְהַר עֲלָאָה יְהוּה, אֲתַעְכֵּיד
שֵׁמָא סְתִים. דְּבִיחַ יְדַעֵי נְבִיאֵי קְשׁוּט וּמְסַתְּפֵלְאֵן לְגוּ
זֵהרָא עֲלָאָה, וְדָא יֶאֱהַדְוֵנְהִי חִיזוּ טְמִירִין (ג"א חִיזוּן טְמִירִין)
דְּכַתִּיב, (יחזקאל א) כְּעֵין הַחֲשֵׁמֶל מִתּוֹךְ הָאֵשׁ.

בְּאִשְׁרֵי מִתְחַבֵּר זֵהר תַּחְתּוֹן
אֲדֹנָי כִּזְהַר עֲלִיּוֹן יְהוּה, נַעֲשֶׂה
שֵׁם נִסְתָּר שְׁבוּ יוֹדְעִים נְבִיאֵי
הָאָמַת וּמְסַתְּפֵלִים לְתוֹךְ הַזֵּהר
הַעֲלִיּוֹן, וְזֵה יֶאֱהַדְוֵנְהִי, מְרֵאוֹת
טְמִירִים [חַיִּית טְמִירִוּת], שְׁכַתּוֹב
(יחזקאל א) כְּעֵין הַחֲשֵׁמֶל מִתּוֹךְ
הָאֵשׁ.

מִתְנַתִּינּוּ, עֲלֵאִין רְמֵאִין טְבִין דִּימְנָא, תַּשַּׁע נְקוּדִין
דְּאֲוִרִיתָא נְפָקִין, וּמְתַפְּלִין בְּאַתְרוּן, וְאַתְרוּן
כְּהוּ נְטִלִין, (מְטַלְטֵלוּ) מְטַלְטֵלוּ דְקִיקִין בְּרִזִּי. (פִּלְטִין) פְּלִיגִין,
אֵלִין תַּשַּׁע שְׁלִיטִין עַל אֲתְרוּן, אֲתְרוּן מַזְיִיחוּ אֲתַפְּשׁוּטוּ.
אֲשַׁתְּאָרוּ נְקוּדִין לְאֶעֱלָאָה לִזְוּ. לֹא נְטִלִין בַּר כַּד אֲנוּן נְפָקִין.
אֵלִין אֲנוּן בְּרִזָּא דַּאִין סוּף, כְּלֵהוּ אֲתְרוּן (מְטַלְטֵלוּ) מְטַלְטֵלוּ בְּרִזָּא
דַּאִין סוּף. כְּמָה דְאֲנוּן נְטִלִי לִזְוּ כְּמִי נְטִלִי. אֵלִין
סְתִימִין אֲתְרוּן גְּלִיץ וְלֹא גְּלִיץ, הַגִּי טְמִירִין עַל מַה דְשָׁרְיִין
אַתְרוּן.

מְשַׁנְהַ. עֲלִיּוֹנִים גְּבוּהִים טוֹבִים
שֶׁל הַיָּמִין, תַּשַּׁע נְקוּדוֹת שֶׁל
הַתּוֹרָה יוֹצְאוֹת וְנִחְלָקִים
בְּאוֹתִיּוֹת, וְהַאוֹתִיּוֹת בְּהֵם
נוֹסְעוֹת, [מְטַלְטֵלִים] מְסַעוֹתֵינוּ
דְקִיקִים בְּסוּדוֹת. [חִכְל] חוֹלְקִים,
אֵלוּ תַשַּׁעַת הַשְּׁלִיטִים עַל
הַאוֹתִיּוֹת, הַאוֹתִיּוֹת הַתַּפְּשׁוּטוּ
מֵהֶם. נִשְׁאָרוּ נְקוּדִים לְהַכְנִיסֵם
לְהֵם. לֹא נוֹסְעִים רַק כְּשֹׂאֵלָה
יוֹצְאִים.

תַּשַּׁע שְׁמֵהֶן גְּלִיפֵן בְּעֶשֶׂר, וְאֲנוּן קְדַמָּאָה אֶהֱיָה. (י"ד ה"א)
אֶהֱיָה (דף קא ע"א) אֶשֶׁר אֶהֱיָה. יְהוּה, אֵל,
אֱלֹהִים, יְהוּה, צְבָאוֹת אֲדוֹן, שֶׁדִּי. (וּמִן דָּא שֵׁמָא יו"ד ה"א
וְאִי ה"א מִתְּפַשֵּׁט כ"ב אוֹתִיּוֹת וְרִזָּא דְשֵׁמָא מְנַצֵּךְ כְּרִי כ"ו אוֹתִיּוֹת,
וְדָא הוּא רִזָּא יְהוּה אֱלֹהֵינוּ יְהוּה אֶתְר. יְהוּה אֱלֹהֵינוּ יְהוּה כְּרִי י"ד
אוֹתִיּוֹת, אֶתְר רִזָּא י"ג אֲתְרוּן וּמְנַהֵן יַתְּפַשְׁטוּ רַמ"ח אַבְרָם שֵׁם בֵּן מ"ב וְשֵׁם
בֵּן ע"ב מְנַצֵּךְ תַּשַּׁע גְּבוּרוֹת וּמְנִיחַ יַתְּפַשֵּׁט רִזָּא דְתַמְשִׁין שַׁעְרֵי בֵּינָה
וּמְנַהֵן יַתְּפַשְׁטוּן ע"ב. כְּרִי רַמ"ח אַבְרָם עִם י" אֱלֹהִיכֶם אִמְת).

הֵם בְּסוּד שֶׁל אֵין סוּף. כֹּל
הַאוֹתִיּוֹת [נוֹסְעוֹת] מְסַעוֹת בְּסוּד שֶׁל
אֵין סוּף. כְּמוֹ שֶׁהֵם נוֹשְׂאִים
אוֹתָם, כִּף הֵם נוֹסְעִים. אֵלוּ
הַנְּסַתְּרִים אוֹתִיּוֹת גְּלוּיּוֹת וְלֹא
גְּלוּיּוֹת. אֵלוּ טְמִירִים עַל מַה
שְׁשׁוּרוֹת הַאוֹתִיּוֹת.

אֵלִין אֲנוּן עֶשֶׂר שְׁמֵהֶן גְּלִיפֵן בְּסִטְרֵיהוֹן. וְכַל הַגִּי שְׁמֵהֶן
אֲתַגְּלִיפּוּ מֵאֲתָן וְתַמְנֵיָא וְאַרְבַּעִין אַבְרָם וְעֵאלִין בְּחַד

הַשַּׁעֲרָה שְׁמוֹת חֻקּוֹת עִם
עֶשְׂרָה, וְהִרְאֵשׁוּן אֶהֱיָה. (י"ד ה"א)
אֶהֱיָה אֶשֶׁר אֶהֱיָה, יְהוּה,
אֵל, אֱלֹהִים, יְהוּה, צְבָאוֹת,
וּמְנַהֵן יַתְּפַשְׁטוּן הַסּוּד שֶׁל הַמְּשִׁים שַׁעְרֵי בֵּינָה, וּמְנִיחַ יַתְּפַשְׁטוּ ע"ב. כְּרִי רַמ"ח אַבְרָם עִם י" אֱלֹהִיכֶם אִמְת).

אֲדוֹן, שֶׁדִּי. [וּמְהֵשֶׁם מְנַה יו"ד ה"א וְאִי ה"א מִתְּפַשֵּׁט כ"ב אוֹתִיּוֹת, וְרִזָּא דְשֵׁם מְנַצֵּךְ כְּרִי כ"ו אוֹתִיּוֹת,
אֶתְר. יְהוּה אֱלֹהֵינוּ יְהוּה - כְּרִי י"ד אוֹתִיּוֹת, אֶתְר סוּד י"ג אוֹתִיּוֹת, וּמְנִיחַ יַתְּפַשְׁטוּ רַמ"ח אַבְרָם, שֵׁם בֵּן מ"ב וְשֵׁם בֵּן ע"ב מְנַצֵּךְ תַּשַּׁע גְּבוּרוֹת,
וּמְנַהֵן יַתְּפַשְׁטוּן הַסּוּד שֶׁל הַמְּשִׁים שַׁעְרֵי בֵּינָה, וּמְנִיחַ יַתְּפַשְׁטוּ ע"ב. כְּרִי רַמ"ח אַבְרָם עִם י" אֱלֹהִיכֶם אִמְת).

אֵלֶּה הֵם עֶשְׂרֵה שְׁמוֹת חֻקּוֹקִים בְּצִדֵיהֶם, וְכַל הַשְּׁמוֹת הַלְלוּ נִחְקָקוּ מֵאֲתָם אַרְבַּעִים וּשְׁמוֹנֶה
אַבְרָם וְנִכְנָסִים בְּאֲרוֹן הַכְּרִית הָאֶחָד, וּמִיָּהוּ? הַשֵּׁם שֶׁנִּקְרָא אֲדֹנָי. וְזֵה (ד"א סוּד) הַתְּגַלָּה עֲכָשׁוּ

ארון הברית, ומאן איהו, שמא דאתקרי אדנ"י. ודא (ר"א רזא) אתגלי השתא לאברהם. (נ"א יהו"ה צבאו"ת ונ"א א"ל אדנ"י).
מיכאל שמא דמינא דקא אחיד ומשמשא לשמא דא יתיר מאנון אתרניו, בכל אתר דרזא דהאי שמא תמן **מיכאל** תמן, (דף קא ע"ב) אסתליק האי **מיכאל** אסתליק אלהים בהדי שדי.

לאברהם. (נ"א יהו"ה צבאו"ת, ונ"א א"ל אדנ"י). מיכאל שם הימין שאוחז ומשמש את השם הזה יותר מאותם האחרים. בכל מקום שסוד השם הזה שם - מיכאל שם. אם הסתלק מיכאל הזה - מסתלק אלהים עם שדי.

בהתהרה שלשה אנשים, והתגלמו בציר של אור והיו אוכלים, אוכלים ודאי, שהאש שלהם אוכלת ומכלה הכל ועושים נחת רוח לאברהם. הם אש ודאי, ואותה האש מתכסה בציר של אור ולא נראית. ואותו מאכל אש לוקחת ואוכלת אותו, ואברהם מקבל נחת רוח מזה.

ביון שהסתלקה השכינה מה כתוב? ויעל אלהים מעל אברהם. מיד מסתלק עמו מיכאל, שכתוב ויבאו שני המלאכים סדמה וגו'. שלשה כתוב בהתחלה, ועכשו שנים. אלא מיכאל שהוא ימין הסתלק עם השכינה.

המלאך שנגרעה למנוח ירד והתגלם לו באור ונראה לו, וזהו אוריאל. מה שלא ירד עם אלו לאברהם - ירד כאן לבדו לבשר למנוח שבא מדן. ומשום שלא חשוב כמו אברהם, לא כתוב שאכל, שהרי כתוב (שופטים א) אם תעצרני לא אכל בלחמך. וכתוב, ויהי בעלות הלהב מעל המזבח, ויעל מלאך ה' בלהב המזבח וגו'. וכאן ויעל אלהים מעל אברהם. משום שבו הסתלק מיכאל, ונשארו רפאל וגבריאל.

ועדיהם כתוב שני המלאכים סדמה בערב - בשעה שהדין מלוי על העולם. אחר כך הסתלק אחד, ונמצא שנגריאל לבדו. בזכות אברהם נצל לוט, והוא אף כך זכה בהם, ועל זה באו אליו. (ע"ב ס"ח).
 זהר: רבי אבא פתח ואמר, מי יעלה בהר

בקדמיתא שלשה אנשים ואגלימו בציורא וציורא דאוריא והווי אכלי, אכלי ודאי, דאשא דלהו אכל ושצי כלא ואעביד נחת רוח לאברהם. אנון אשא ודאי, ובהווי אשא אתכסי בציורא דאוריא ולא אתחזי, ובהווי מיכלא אשא מלחטא ואכלא ליה, ואברהם מקבל נחת רוח מהאי.

ביון דאסתלק שכינתא מה כתיב ויעל אלהים מעל אברהם, מיד מסתלק בהדיה **מיכאל** דכתיב ויבאו שני המלאכים סדמה וגו'. שלשה כתיב בקדמיתא והשתא תרין, אלא **מיכאל** דאיהו מינא אסתליק בהדי שכינתא. מלאך דאתחזי למנוח נחת ואיגלים (ליה) באוריא ואתחזי ליה ודא איהו **אוריאל**. מה דלא נחת באלין דאברהם, נחת הקא בלחודוי לבשרא למנוח דאתי מדן. (דף קב ע"א) ויגין דלא חשיב כאברהם לא פתיב דאכל, דהא כתיב, (שופטים יג) אם תעצרני לא אוכל בלחמך. וכתוב ויהי בעלות הלהב מעל המזבח ויעל מלאך ה' בלהב המזבח וגו'. והקא ויעל אלהים מעל אברהם. בגין דביה אסתליק **מיכאל**, ואשתארו **רפאל** ו**גבריאל**.

ועלייהו כתיב שני המלאכים סדמה, בערב, בשעתא דדינא תליא על עלמא, לבתר אסתלק חד ואשתכח **גבריאל** בלחודיה. בזכותיה דאברהם אשתויב לוט, ואיהו אוף הכי זכה בהו, ועל דא אתו לגביה, (עד כאן סתרי תורה).
 וזהר:

רבי אבא פתח ואמר, (תהלים כד) מי יעלה בהר מלוי על העולם. אחר כך הסתלק אחד, ונמצא שנגריאל לבדו. בזכות אברהם נצל לוט, והוא אף כך זכה בהם, ועל זה באו אליו. (ע"ב ס"ח).
 זהר: רבי אבא פתח ואמר, (תהלים כד) מי יעלה בהר ה' ומי יקום במקום קדשו. בא ראה, כל בני

העולם לא רואים על מה עומדים בעולם, והימים הולכים ועולים ועומדים לפני הקב"ה כל אותם ימים שבני אדם עומדים בהם בעולם הזה, שהרי כלם נבראו וכלם עומדים למעלה. ומנין לנו שנבראו? שכתוב (שם קלט) ימים יצרו.

ובשמיעים הימים להעלות מן העולם הזה, כלם קרבים לפני המלך העליון. זהו שכתוב (מלכים א ב) ויקרבו ימי דוד למות. ויקרבו ימי ישראל למות. משום שבאשר בן אדם הוא בעולם הזה, אינו משגיח ולא מתבונן על מה הוא עומד, אלא כל יום ויום חושב פאלו הוא הולך בריקנות, שהרי כשהנשמה יוצאת מן העולם הזה, לא יודעת לאיזו דרך מעלים אותה. שהרי הדרך לעלות למעלה למקום שאור הנשמות העליונות מאירות, לא נתן לכל הנשמות, שהרי כמו שהוא ממשיך עליו בעולם הזה, כך נמשך לאחר שיוצא ממנו.

בא ראה, אם בן אדם נמשך אחר הקב"ה ויתשוקתו אחריו בעולם הזה, אחריו זה פשיוצא ממנו, הוא נמשך אחריו, ונותנים לו דרך לעלות למעלה אחר אותה משיכה שנמשך ברצון כל יום בעולם הזה.

אמר רבי אבא, יום אחד נפגשתי בעיר אחת מאותם שהיו מן בני קדם, ואמר לי מאתה חכמה שהיו יודעים מימים ראשונים, והיו מוצאים ספרים של החכמה שלהם, וקרבו לי ספר אחד, והיה כתוב בו, שכמו שהרצון של האדם מתפזר בו בעולם הזה, כך ממשיך עליו רוח מלמעלה כמו אותו הרצון שנדבק בו. אם רצונו

וי ומי יקום במקום קדשו. תא חזי, כל בני עלמא לא חמאן על מה קיימי בעלמא, ויומין אזלין וסלקין וקיימי קמי קדשא בריה הוא, כל אנון יומין דבני נשא קיימי בהו בהאי עלמא, דהא כלהו אתבריאו וכלהו קיימי לעילא, ומגלן דאתבריאו דכתוב, (תהלים קלט) ימים יוצרו.

ובר מטאן יומין לאסתלקא מהאי עלמא. פלהו קריבין קמי מלכא עלאה, הדא הוא דכתוב, (מלכים א ב) ויקרבו ימי דוד למות. (בראשית מז) ויקרבו ימי ישראל למות. בגין דכד בר נש איהו בהאי עלמא לא אשגח ולא אסתפל על מה קאים, אלא כל יומא ויומא חשיב פאלו הוא אזיל ברקנייא, דהא כד נשמתא נפקת מהאי עלמא לא ידעת לאן ארחא סלקין לה. דהא אורחא לסלקא לעילא לאתר דנהירו דנשמתין עלאין נהרין, לא (דף צט ע"ב) אתיהיב לכלהון נשמתין, דהא כגוונא דאיהו אמשיך עליה בהאי עלמא, הכי אתמשכת לבתר דנפיק מניה.

תא חזי, אי בר נש אתמשיך בתר קדשא בריה הוא, ותיאובתא דיליה אבתריה בהאי עלמא, לבתר פד נפיק מניה, איהו אתמשיך אבתריה ויהבין ליה אורח לאסתלקא לעילא, בתר ההוא משיכו דאתמשיך ברעותא כל יומא בהאי עלמא.

אמר רבי אבא יומא חד אערענא בחד מתא מאנון דהו מן בני קדם, ואמרו לי מה היא חכמתא דהו ידעין מיומי קדמאי והו אשכחן ספרין דחכמתא דלהון, וקריבו לי חד ספרא. והוה כתיב ביה, דהא כגוונא דרעותא דבר נש איכוון ביה בהאי עלמא, הכי אמשיך עליה רוח

התפנו לדבר עליון קדוש, הוא ממשיך אותו הדבר מלמעלה למטה אליו.

ואם רצונו להתדבק בצד האחר ומתפנו בו, הוא ממשיך את אותו הדבר מלמעלה למטה אליו. והיו אומרים ששקד הדבר תלוי בדבורים ובמעשה ובדבוקה להתדבק, וכן נמשך מלמעלה למטה אותו הצד שנדבק בו.

ומצאנו בו כל אותם מעשים ועבודות הפוכים והמזלות ודברים שהצטרכו להם, ואיך הרצון להתפנו בהם כדי למשוך אותם אליהם. כמו זה מי שרוצה להתדבק למעלה ברוח הקדש, שהרי במעשה ובדבורים ובדבוקה הלב לכוון פאותו הדבר תלוי הדבר למשוך אותו אליו מלמעלה למטה ולהדבק פאותו הדבר.

ודיו אומרים, כמו שפן אדם נמשך בעולם הזה - כך גם מושכים אותו פשיוצא מן העולם הזה. ובמה שנדבק בעולם הזה נמשך אחריו - כך נדבק פאותו העולם. אם בקדש - בקדש, ואם בטמאה - בטמאה. אם בקדש, מושכים אותו לאותו הצד ונדבק בו למעלה ונעשה ממנה שמש לשמש לפני הקב"ה בין אותם שאר מלאכים. כמו שפן נדבק למעלה ועומד בין אותם קדושים, שפתיב (זכריה א) ונתתי לך מהלכים בין העמדים האלה.

כך גם כמו זה. אם בטמאה, מושכים אותו לאותו הצד ונעשה פאחד מהם להדבק עמם, והם נקראים נזקי בני אדם. ובאותה שעה שיוצא מן העולם הזה, לוקחים אותו ושואבים אותו

מלעילא כגוונא דההוא רעותא דאתדבק ביה, אי רעותיה איכוין במלה עלאה קדישא איהו אמשיך עליה להיהי מלה מלעילא לתתא לגביה.

ואי רעותיה לאתדבקא בסטרא אתרא ואיכוין ביה, איהו אמשיך להיהי מלה מלעילא לתתא לגביה. והווי אמרי דעקרא דמלתא תלייא במלין ובעובדא וברעותא לאתדבקא, ובדא אתמשך מלעילא לתתא ההוא סטרא דאתדבק בה.

ואשבחנא ביה כל אנון עובדין ופולחנין דככביא ומזלי ומלין דאצטריכו

לון והיאך רעותא לאתפונא בהו בגין (ד טז) לאמשכא לון לגבייהו. כגוונא דא מאן דבעי לאתדבקא לעילא ברוח קדשא דהא בעובדא ובמלין וברעותא דלבא לכוונא בהיהי מלה תלייא מלתא לאמשכא ליה לגביה מעילא לתתא ולא אתדבקא בהיהי מלה.

והווי אמרי פמה דבר נש אתמשך בהאי עלמא הכי נמי משכין ליה פד נפיק מהאי עלמא. ובמה דאתדבק בהאי עלמא ואתמשך אבתריה הכי אתדבק בההוא עלמא, אי בקודשא, בקודשא. ואי במסאבא, במסאבא. אי בקודשא, משכין ליה לגבי ההוא סטר ואתדבק ביה לעילא, ואתעביד ממנא שמשא, לשמשא קמי קדשא בריך הוא בין אנון שאר מלאכין. פמה דהכי אתדבק לעילא וקאים בין אנון קדישין דכתיב (זכריה א) ונתתי לך מהלכים בין העומדים האלה.

הכי נמי כגוונא דא. אי במסאבא, משכין ליה לגבי ההוא סטר ואתעביד פחד מנייהו לאתדבקא בהו ואנון אקרוין נזקי בני נשא.

לאחר קריאת הזוהר (יאמר תפלה זו בכנינת הלב)

יהי רצון מלפניך ה' אלקי ואלקי אבתי שיתקיים בנו עתה מקרא שפתוב "ואשים דברי פסיה ובצל ידי פסיתיה לנטע שמים וליסד ארץ", להעלות לרומם ולתקן הריסות וחרבות השכינה הקדושה לקשוט ופאר פירא עלאה ולארמון שעל מכונו ישב להחזיר עטרה ליושנה וקיים בנו מהרה מקרא שפתוב "ויהי אור הלבנה פאור החמה ואור החמה יהיה שבעתים פאור שבעת הימים". וזכות הרשב"י הקדוש ובנו רבי אלעזר, וזותם בן עזיהו, יעמוד לנו לתקן העולם מיום שנברא עד סופו פראונו וברצון יראוי. ובזכות היותנו עסוקים בהקמה הזאת, על ידה תתקרב הגאולה, וישועתה מהרה תצמיח, לעלוי שכינת עוגנו במהרה במינו. ויקיים בנו מקרא שפתוב "ויאמר אלקים יהי אור", ויארר עלינו אור ה', ביום ההוא יהיה ה' אחד ושמו אחד, אמן נצח סלה ועד. (נפח התפלה מתוך לשונו הקדוש של רבי חיים ויטאל זיע"א)

מודה אני לפניך השם אלוקי ואלקי אבותי שזכיתני ללמוד ולהגות בספר הקדוש הזה ויהרהר עליו, וזכות התנאים הקדושים שלמדנו תורתם יעמוד לנו ולזרענו ונזכה להבטחת הנביא (ישעיה נט, כ-כא) ובא לציון גואל ולשבי פשע ביעקב נאם ה'. ואני זאת בריתי אותם אמר יהוה רוחי אשר עליה ודברי אשר שמתי פסיה לא ימושו מפיה ומפי זרעה ומפי זרע זרעה אמר ה' מעתה ועד עולם. ויתקיים בנו הנבואה (ישעיה נא, טז) ואשים דברי פסיה ובצל ידי פסיתיה לנטע שמים וליסד ארץ ולאמר לציון עמי אתה. וברפת משה רבינו מהימנא תתגלה במהרה ה' בך נחננו ואין עמו אל נכר, יראו עינינו וישמח לבנו ותגל נפשנו בישועתך באמת באמר לציון מלך אלוקיך, ברוך ה' לעולם אמן ואמן. (סיד ה')

אלהינו ואלהי אבותינו מלך רחמן רחם עלינו טוב ומטיב הדרש לנו. שובה אלינו [עלינו] בהמון רחמיה בגלל אבות שעשו רצונה. בנה ביתך ככתחלה וכוונן מקדשה על מכונו. והראנו בבנינו ושמחנו בתקונו. והשב שכינתך לתוכו, והשב פהנים לעבודתם ולויים לדוכנם לשירים ולזמרים. והשב ישראל לנויהם. ומלאה הארץ דעה את ה' ליראה ולאבהב את שמה הגדול הגבור והנורא אמן בן יהי רצון. (סי"ת)

הקדיש לעלוי הנשמה: הקדיש הוא שבח גדול לבורא עולם על פן יש בזה עלוי נשמה גדול לנפטר במקדש בזה שגורם לצבור לענות אמן, שהוא עלוי נשמה גדול עד מאד ונחת רוח לנשמה. מלבד מה שמציל את הנפטר מדינה של גיהנם. מעלה אותו בדרגות נוספות בגן עדן (עיינו פה החיים שכתב לומר בכל ליל שבת קדיש אחר מאה שנה שעולה מעלה מעלה, ועי"ע פלא יוציא).

מעלת לימוד הזוהר לעלוי הנשמה: פתבו המקבלים: לימוד הקבלה והזוהר (תורת הרשב"י) יש בו תועלת לנשמה יותר משאר למידים. כי לכן נקרא זוהר שהוא מזהיר הנשמה... וביום שבת קודש ששעה אחת לימוד הזוה"ק שונה אלה שנה, ובשמחה מליון שנה עליו להשתדל יותר בלימוד הזוה"ק כי הוא מבחינת היום, קדוש הוא לאלהינו... ומה גדלה מעלת לימוד הזוהר הקדוש בגבהי מרומים ובמקדש ביום הקדוש יום השבת שאין ערה להשגתו, ובנדאי למודו בעד עלוי נשמת אביו או אמו ע"ה, אין קץ למעלתו ואין קץ לעלוי נשמת אביו או אמו ע"ה, ומעטרים לנשמה בעטרה ולבוש מיוחד בזכות למודו. וכן לתמי ותמותו ע"ה (ועי' סב הישר) והנה יאמרו אתו, כפול ומכפל שבעתים, בבחינת מכבדו במותו וכו', (ועי' פלא יוציא ערה כבוד אב ואם).

קדיש על ישראל נסח ספרדי (ע"מ)

יִתְגַּדֵּל וַיִּתְקַדֵּשׁ שְׁמֵהּ רַבָּא. (אמ) בְּעֶלְמָא דִּי בְּרָא כְרַעוּתָהּ וַיְמַלִּיד מַלְכוּתָהּ
וַיַּצְמַח פְּרָקְנָהּ וַיִּקְרַב מְשִׁיחָהּ. (אמ) בְּחַיִּיכוּן וּבְיוֹמֵיכוּן וּבְחַיֵּי דְכָל בֵּית
יִשְׂרָאֵל בְּעֶגְלָא וּבְזִמְן קָרִיב וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) יְהֵא שְׁמֵהּ רַבָּא מְבָרַךְ לְעָלְמָא
וּלְעַלְמֵי עָלְמָיָא יִתְבָּרַךְ וַיִּשְׁתַּבַּח וַיִּתְפָּאֵר וַיִּתְרוֹמֵם וַיִּתְנַשֵּׂא וַיִּתְהַדָּר וַיִּתְעַלֶּה
וַיִּתְהַלֵּל שְׁמֵהּ דְקוּדְשָׁא בְּרִידָהּ הוּא. (אמ) לְעֵלְמָא מִן כָּל בְּרַכְתָּא שִׁירְתָּא
תְּשַׁבַּחְתָּא וְנַחְמְתָא דְאִמְרִין בְּעֶלְמָא וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) עַל יִשְׂרָאֵל וְעַל רַבְּנָן
וְעַל תַּלְמִידֵיהוֹן וְעַל כָּל תַּלְמִידֵי תַלְמִידֵיהוֹן דְעֶסְקִין בְּאוּרִיתָא קְדֻשָּׁתָא. דִּי
בְּאַתְרָא הַדִּין וְדִי כְּכָל אַתְרָא וְאַתְרָא, יְהֵא לְנָא וְלַהוֹן וּלְכוּן הֵנָּה וְחֶסְדָּא וְרַחֲמֵי
מִן קֳדָם מְאָרֵי שְׁמַיָּא וְאַרְעָא וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) יְהֵא שְׁלָמָא רַבָּא מִן שְׁמַיָּא,
חַיִּים וְשֹׁבְעֵי וַיִּשְׁוּעָה וְנַחְמָה וְשִׁיזְבָּא וְרַפּוּאָה וְגִאֲלָה וְסִלְיַחָה וְכַפְרָה, וְרוּחַ
וְהַצְלָה לְנוּ וּלְכָל עַמּוּ יִשְׂרָאֵל וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) עוֹשֵׂה שְׁלוֹם בְּמִרוֹמָיו הוּא
בְּרַחֲמָיו יַעֲשֵׂה שְׁלוֹם עֲלֵינוּ וְעַל כָּל עַמּוּ יִשְׂרָאֵל וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ)

הַשְּׂכֵבָה לְאִישׁ: אֲשֶׁרֵי אִישׁ יֵרָא אֶת יְהוָה בְּמִצּוֹתָיו חֲפִיץ מְאֹד: הַמְרַחֵם עַל
כָּל בְּרִיּוֹתָיו הוּא יְחוּם וַיְחַמּוּל וַיִּרְחַם עַל נַפְשׁ, רוּחַ וְנִשְׁמָה שֶׁל (פב"פ). רוּחַ
יְהוָה תְּנִיחָנּוּ בְּגֵן עֵדֶן: דְּאַתְפְּטֵר מִן עֲלְמָא הַדִּין כְּרַעוּת אֱלֹהָא מְאָרִיָּה שְׁמַיָּא
וְאַרְעָא. מְלַךְ מַלְכֵי הַמַּלְכִּים בְּרַחֲמָיו יִרְחַם עָלָיו. וַיְחוּם וַיְחַמּוּל עָלָיו. מְלַךְ
מַלְכֵי הַמַּלְכִּים בְּרַחֲמָיו יִסְתִּירָהוּ בְּצַל כְּנָפָיו וּבִסְתֵר אֶהְלוּ לַחַזוּת בְּנוֹעַם
יְהוָה וּלְבַקֵּר בְּהִיבְלוּ. וְלִקְצֵן הַיָּמִין יַעֲמִידָהוּ. וּמִנְחַל עֵדֶנּוּ יִשְׁקָהוּ. וַיִּצְרֹר
בְּצִרּוֹר הַחַיִּים נִשְׁמָתוֹ. וַיִּשִׂים כְּבוֹד מְנוּחָתוֹ. יְהוָה הוּא נִחְלָתוֹ. וַיִּלְוֶה אֱלֹו
הַשְּׁלוֹם וְעַל מִשְׁכְּבוֹ יְהִי שְׁלוֹם. בְּדַכְתִּיב: יְבוּא שְׁלוֹם יְנוּחוּ עַל מִשְׁכְּבוֹתָם.
הַלֵּךְ נִכְחוּ. הוּא וְכָל בְּנֵי יִשְׂרָאֵל הַשּׁוֹכְבִים עַמּוּ בְּכָלֵל הַרְחָמִים וְהַסְלִיחוּת.
וְכֵן יְהִי רְצוֹן וְנֹאמֵר אָמֵן:

הַשְּׂכֵבָה לְאִשָּׁה: אֵשֶׁת חַיִל מִי וּמְצָא, וְרַחֵם מִפְּנֵינִים מִכְּרָה: שֶׁקֶר הַחֵן וְהַכֵּל
הַיָּפִי, אִשָּׁה יִרְאֵת יְהוָה הִיא תִתְהַלֵּל: תִּנּוּ לָהּ מִפְּרֵי יָדֶיהָ, וַיְהַלְלוּהָ בְּשַׁעְרֵים
מְעֻשִׂיָּה: הַמְרַחֵם עַל כָּל בְּרִיּוֹתָיו הוּא יְחוּם וַיְחַמּוּל וַיִּרְחַם עַל נַפְשׁ, רוּחַ וְנִשְׁמָה
שֶׁל (פב"פ). רוּחַ יְהוָה תְּנִיחָנּוּ בְּגֵן עֵדֶן: דְּאַתְפְּטֵר מִן עֲלְמָא הַדִּין כְּרַעוּת
אֱלֹהָא מְרִיָּה שְׁמַיָּא וְאַרְעָא. הַמְלַךְ בְּרַחֲמָיו יְחוּם וַיְחַמּוּל עָלֶיהָ. וַיִּלְוֶה אֱלִיָּה
הַשְּׁלוֹם וְעַל מִשְׁכְּבָהּ יְהִי שְׁלוֹם. בְּדַכְתִּיב: יְבוּא שְׁלוֹם יְנוּחוּ עַל מִשְׁכְּבוֹתָם.
הַלֵּךְ נִכְחוּ. הִיא וְכָל בְּנוֹת יִשְׂרָאֵל הַשּׁוֹכְבוֹת עִמָּה בְּכָלֵל הַרְחָמִים וְהַסְלִיחוּת.
וְכֵן יְהִי רְצוֹן וְנֹאמֵר אָמֵן:

יתגדל ויתקדש שמה רבא. בעלמא די ברא כרעותה וימליך מלכותה. ויצמח פורקנה ויקרב משיחה. בחייכון וביומיכון ובחיי דכל בית ישראל. בעגלא ובזמן קריב ואמרו אמן: יהא שמה רבא מברך לעלם ולעלמי עלמאי: יתברך וישתבח ויתפאר ויתרומם ויתנשא ויתהדר ויתעלה ויתהלל. שמה דקודשא. בריך הוא לעלא (בעשי"ת ולעלא מכל) מן כל ברכתא ושירתא, תשבחתא ונחמתא, דאמירן בעלמא. ואמרו אמן:

על ישראל ועל רבנן ועל תלמידיהון ועל כל תלמידי תלמידיהון ועל כל מאן דעסקין באורייתא די באתרא הדין ודי בכל אתר ואתר יהא להון ולכון שלמא רבא הנא וחסדא ורחמי וחי אריכי ומזוני רויחי ופורקנא מן קדם אבוהון די בשמיא וארעא ואמרו אמן: יהא שלמא רבא מן שמיא וחיים טובים עלינו ועל כל ישראל ואמרו אמן: עושה שלום במרומיו הוא ברחמי יעשה שלום עלינו ועל כל ישראל ואמרו אמן:

תפלה על הנפטר לאחר הלמוד

לאיש: אנא ה' מלא רחמים אשר בידך נפש כל חי ורוח כל בשר איש, יהיה נא לרצון לפניך תורתנו ותפלתנו בעבור נשמת (פלוגי בן פלוגי) וגמול נא עמו בחסדך הגדול לפתח לו שערי רחמים וחסד, שערי גן עדן, ותקבל את נשמתו באהבה ובחבה. ושלח לו מלאכיד הקדושים והטהורים להוליכו ולהושיבו תחת עץ החיים אצל נשמות הצדיקים והצדקניות וחסידים וחסידות להנות מזיו שכינתך, ולהשביעו מטובך הצפון לצדיקים. והגוף ינוח בקבר במנוחה נכונה בחדוה ובשמחה ובשלום, כדכתיב, יבא שלום ינוחו על משכבותם הולך נכוחו. וכתיב, יעלו חסידים כבוד ירננו על משכבותם. וכתיב, אם תשכב לא תפחד ושכבת וערבה שנתך, ותשמר אותו מחובט הקבר ומרמה ותולעה. ותסלח ותמחול לו על כל פשעיו. כי אדם אין צדיק בארץ אשר יעשה טוב ולא יחטא. וזכר לו זכיותיו וצדקותיו אשר עשה. ותשפיע לו מנשמתו לרשן עצמותיו בקבר מרוב טוב הצפון לצדיקים, דכתיב, מה רב טובך אשר צפנת ליראיך, וכתיב, שמר כל עצמותיו אחת מהנה לא נשברה. וישכון בטח בדרך ושאנן מפחד רעה, ואל יראה פני גיהנם. ונשמתו תהא צרוכה בצרור החיים ולהחיותו בתחית המתים עם כל מתי עמך ישראל ברחמים, אמן:

לאשה: אנא ה' מלא רחמים אשר בידך נפש כל חי ורוח כל בשר איש, יהיה נא לרצון לפניך תורתנו ותפלתנו בעבור נשמת (פלוגית בת פלוגית) וגמול נא עמה בחסדך הגדול לפתח לה שערי רחמים וחסד, שערי גן עדן, ותקבל את נשמתה באהבה ובחבה. ושלח לה מלאכיד הקדושים והטהורים להוליכה ולהושיבה תחת עץ החיים אצל נשמות הצדיקים והצדקניות וחסידים וחסידות להנות מזיו שכינתך, ולהשביעיה מטובך הצפון לצדיקים. והגוף ינוח בקבר במנוחה נכונה בחדוה ובשמחה ובשלום, כדכתיב, יבא שלום ינוחו על משכבותם הולך נכוחו. וכתיב, יעלו חסידים כבוד ירננו על משכבותם. וכתיב, אם תשכב לא תפחד ושכבת וערבה שנתך, ותשמר אותה מחובט הקבר ומרמה ותולעה. ותסלח ותמחול לה על כל פשעיה. כי אדם אין צדיק בארץ אשר יעשה טוב ולא יחטא. וזכר לה זכיותיה וצדקותיה אשר עשתה. ותשפיע לה מנשמתה לרשן עצמותיה בקבר מרוב טוב הצפון לצדיקים, דכתיב, מה רב טובך אשר צפנת ליראיך, וכתיב, שמר כל עצמותיו אחת מהנה לא נשברה. ותשכון בטח בדרך ושאנן מפחד רעה, ואל תראה פני גיהנם. ונשמתה תהא צרוכה בצרור החיים ולהחיותה בתחית המתים עם כל מתי עמך ישראל ברחמים, אמן:

שיעורים בזוהר הקדוש

סביב השעון, 24 שעות ביממה!

שיעורי אור הרשב"י

מפעל "הזוהר העולמי" מייסד
בימים אלו את שיעורי "אור
הרשב"י", בו ילמדו בעז"ה
את הזוהר הקדוש

24 שעות ביממה,

(כפי שתיוקן רביה"ק הרמח"ל
זצ"ל, שילמדו ברצף בלי הפסק)

במקומות הקדושים:
המותל המערבי,
קבר רחל וציון הרשב"י.

כך אומר משה רבנו עליו השלום לרשב"י זצ"ל, בזהר
הקדוש פרשת נשא: "בהאי חבורא דילך דאיהו ספר
הזוהר יפקון ביה מן גלותא ברחמי". באור הדברים: בזכות
החבור שלך, ספר הזוהר הקדוש, יצאו בני ישראל מן הגלות
ברחמים ללא צרות ויסורים וללא צער הכלי משיח!

הנכם מוזמנים להצטרף למסירת שיעורי "אור הרשב"י"

(אפשרות למילגה)

אמרו לנו הז"ל: המתחיל הוא העיקר.

מובא בספח"ק (ישמח משה, פרשת כי תבא דף ק"ל ע"א) וז"ל:

וידוע דלכל דבר יש שלשה חלקים היינו ראש תוך סוף, והנה המתחיל והגומר הוא העיקר, עכ"ל.

כל הרוצה לזכות ולהיות מן הראשונים שמוסרים שיעורים במקומות הקדושים,
מוזמן לשלוח פקס כדי שנוכל לארגן משמרות לימוד הזוהר
במונינים קבועים 24 שעות ביממה.

נפרסם בעלונים בעז"ה את פרטי השיעורים המתקיימים בכל אתר ואתר,
כמו כן ניתן לקבל את פרטי השיעורים,
ע"י בקשה בפקס 02-9951300 או באימייל hazohar@gmail.com

חלק מהשיעורים:

שם הרב	שם הרב	שם הרב	שם הרב
קבר רחל	כותל	שעור ע"י	שעור ע"י
יום שלישי	ליל חמישי		
1:30	12:00	הרב שלום יהודה גראס	אדמ"ר מהאמ"ן שליט"א
1:45	12:15	הרב מאיר חיים דיין	שליט"א, ראש הכולל
2:00	12:30	הרב שמואל נתנאל בלום	שליט"א
2:15	12:45	הרב אליהו חיים פלדמן	שליט"א, מגיד שיעור.
2:30		הרב ברוך גולומבו	שליט"א
2:45		עקב אביטן	שליט"א

להצטרפות למסירת / לימוד ב"אור הרשב"י"

שם הרב _____ כתובת _____

עיר _____

טלפון _____ נייד _____

יום _____ שעה _____ בהתנדבות? _____

מקום השיעור _____

מסירת שיעור או לימוד _____

נא למלאות ולשלוח בפקס 02-9951300